

Това е достатъчен повод за неговото заточение в Енжур. С Антим I е заточен и Иван Найденов заради неговата дългогодишна издателска и вестникарска дейност.

Пътуването е тежко и продължително и след 9 дни под конвой от няколко войници пристигат в Енжур. Настаняват се в гръцката махала в неголяма къща. През следващите месеци са докарани затворници от Хасково и Чирпан, на които те оказват помощ при набавянето на храната и облеклото. В местната християнска църква прозвучава и български език, факт, който бързо се разнася в областта и довежда християните в храма.

Руско-турската война завършва и на 8 април 1878 г. Иван Найденов, Антим I и българската група са освободени, като през Бруса, на 20 април, пристигат в Цариград.

След разделянето на България от Берлинския конгрес Иван Найденов остава на работа в Източна Румелия - той е околийски управител на Карлово и окръжен управител в град Пазарджик. След Съединението на България през 1885 година шест години е надзирател на българските училища в Одринско. Иван Найденов е дългогодишен член на българското книжовно дружество и почетен член на славянското дружество в България. Автор и издател е на: 1. Кратка числителница - 1861 г.; 2. Французко-български разговорник; 3. Азбукито на работника от Едмон Абу. Превел е: 1. История на българите от г-р К. Иречек; 2. Духът на законите от Монтезкьо (от френски език); 3. Нахлуването на турците в Европа (от гръцки език).

Иван Найденов умира през 1910 година в град Пловдив, в бедност и немотия. Желанието му да получи обикновена пенсия за заслуга към България не се сбъдва. Изпраща го учителството в града като отдава заслужена почит и благодарност към големия учител, вестникар и деец за духовно и национално освобождение.

1. Право, 1870-1873; 2. Напредък, 1874; 3. Сб. Казанлък в миналото и днес, т. I.

ХРИСТО Г. ДАНОВ И МАРИН ДРИНОВ - ОБЩИ ИДЕИ И ДЕЛА ЗА РАЗВИТИЕТО НА ВЪЗРОЖДЕНСКАТА КУЛТУРА И КНИЖНИНА

Анна Илиева

Данните от кореспонденцията на две от водещите личности в просветителското крило на българското възрожденско общество поставят въпроси от конкретен, личностен план, но и очертават тенденции и проблеми на националноосвободителното ни движение като цяло. Сред съвременниците си Дринов е „академично подготвения учен, строг специалист, критик, който използва не толкова просветата, не оръжието, а културата като щит на нашата независимост“¹. Години преди Борис Йоцов да му отрече това място в националното ни битие, Христо Г. Данов му предрича блестяща научна кариера и дефинира нейната обществена значимост по следния начин: „Написаното за проникването на българите е преизрядно нечто и твърде важно да се издаде в особна книжка и в повече хиляди екземпляри, та да може час по-скоро да се пръсне навсякъде, гдето се говори български“². Възторгът на Хр. Г. Данов споделя